

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Horváth Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Erzsébet jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 25.K.34.085/2004. számon indított és ugyanezen bíróság 2006. november 7-én kelt 25.K.34.085/2004/13. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 25.K.34.085/2004/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg államnak - külön felhívásra - 116.000 (egyszáztizenhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél, aki 1993. augusztus 1 - 2002. augusztus 30-ig bérelt helyiségben egyéni vállalkozóként fodrászként működött - személyi jövedelemadó és különböző járulékok vonatkozásában vizsgálatot tartott 1999 - 2002. adóévek vonatkozásában.

A vizsgálat során a felperes bemutatta az adóhatóságnak az általa használt nyugtatomböket és költség számlákat, majd az adóhatóság felhívására saját kezű aláírással készített nyilatkozatot nyújtott be a vizsgált időszakra az általa végzett fodrásztevékenységek áráról. Ennek alapján a felperes beazonosította az egyes készpénzfizetési számlák tartalmát az árlistán szereplő tevékenységekkel. Az adóhatóság 2004. január 12-én személyesen is megnyilatkoztatta a felperest, kioktatás után azt nyilatkozta, hogy

leltárral nem rendelkezik, egy-egy hajfestéshez 1-3 tubus anyagot használ.

Az adóhatóság ezen adatok alapján megállapította, hogy a felperes anyagvásárlásai nem voltak arányban a bevétel nagyságával, ennek eredményeként a felperes bevételére becslési eljárást alkalmazott. A nyugtatombökről megállapította, hogy a tevékenysége túlnyomórésze hajfestésből állt. Miután az egyes számlákról nem volt azonosítható hogy milyen haj, rövid vagy hosszú haj festése történt, ezért a hajfesték mennyiségéről átlagosan 2 tubus igénybe vételét vélelmezte.

A becslési eljárás eredményeképpen meghozott első fokú határozat a felperes terhére összesen 1.926.865 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 1.898.010 Ft minősült adóhiánynak. Kötelezte a felperest 949.005 Ft bírság, továbbá 918.330 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes, mint másodfokú hatóság, 2004. szeptember 14-én kelt határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az adóhatóság nyilatkozata megtételekor nem tájékoztatta arról, hogy ennek mi lesz a jogkövetkezménye. Emlékezetből írta az adatokat, majd utóbb megállapította, hogy tévedett, rosszul emlékezett a megadott számokra. Az adóhatóság azonban az utóbbi nyilatkozatát nem fogadta el, és az így megállapított tényállása ezért téves.

A felperes álláspontja szerint a becslés jogalapja nem volt megállapítható, a használt módszere pedig téves következtetések levonására vezetett. A felperes elsődlegesen sérelmezte az alperes által számításba vett festék mennyiség meghatározását, erre vonatkozóan csatolta H.L. mesterfodrász szakvéleményét, aki részletesen kifejtette, hogy milyen hajtípushoz, milyen festékmennyiség szükséges. Ugyancsak erre vonatkozó igazságügyi szakértői véleményt csatolt dr. D.Z.-től is. Kérte szakértői kirendelését, illetve tanúkénti meghallgatását.

Az alperes nyilatkozatában a kereset elutasítását kérte, és fenntartotta a határozatában foglaltakat.

A Fővárosi Bíróság 25.K.34.085/2004/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az első fokú bíróság részletesen ismertette az ügy elbírálására vonatkozó jogszabályokat, valamint a peres felek indítványait, álláspontját, a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Mindezen adatok értékelése alapján az első fokú bíróság megállapította, hogy a felperes iratai, bizonylatai nem voltak alkalmasak a valós adóalap megállapítására, azaz arra, hogy a felperes bevallásában

feltüntetetthez képest mi volt a valóságos bevétele. Ezért az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény. (Art.) 108. § /3/ bekezdés c) pontjában foglalt feltételek fennálltak, a becslés alkalmazásának helye volt.

Az adóhatóság által használt becslési módszerrel az adóalap valószínűsíthető volt, ezzel szemben a felperes nem ajánlott fel olyan bizonyítást, amely hiteltérdemlően igazolhatta volna az előadott bevétel mértékét.

Az első fokú bíróság megindokolta az ítéletében, hogy miért nem tartotta szükségesnek szakértő kirendelését. Kitért továbbá arra is, hogy az adóhatóság miért hivatkozott döntésében a leltárhiánnyal, a nyugták tartalmával, illetve a számviteli rendelkezésekre vonatkozó megjegyzéseire.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

A felperes továbbra is azt hangsúlyozta, hogy a becslés jogalapja nem állott fenn, az adóhatóság nem teljesítette tájékoztatási kötelezettségét, továbbá a becslés módszerével nem tárta fel teljes egészében a megfelelő tényállást, ugyanakkor a felperes által benyújtott szakértői véleményekre nem volt figyelemmel. Az alperes tehát a szakkérdés kellő felderítése nélkül értelmezte az egyes kérdéseket, és olyan jogszabálysértésre is hivatkozott, amely a felperesre nem is vonatkozott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az első fokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytálló volt az így levont jogkövetkeztetése is.

Az adott időszakra az adóhatóság a felperes adóbevallásában közölt adatokat kívánta ellenőrizni. A felperes nyilvántartásai, bizonylatai alapján azonban erre nem volt lehetőség.

Az Art. 108. § /3/ bekezdés c) pontja alapján becsléssel kell megállapítani az adóalapot akkor is, ha az adóhatóság rendelkezésre álló, azok száma, vagy tartalma miatt jelentősnek tekinthető adat, tény, körülmény alapján alaposan feltételezhető, hogy az adózó iratai nem alkalmasak a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapjának megállapítására. A becslésnél az adóalapot az adóhatóság az eset körülményeire tekintettel valószínűsíti.

A felperes által kiállított készpénzfizetési nyugták nem tartalmazták mi volt az adott fodrásztevékenység, amelynek ellenértéke a megjelölt ár volt. A felperes nem rendelkezett nyitó és záró leltárral, az egyes időszakra az általa végzett munkákról árlistával. Önmagában ezek a hiányosságok is megalapozták tehát az

Art. 108. § /3/ bekezdés c) pontjában írtakat, a becslés jogalapja tehát fennállott.

Az adóhatóság a becslés módszerül azt választotta, hogy a felperest nyilatkoztatta az alkalmazott áairól, és beazonosította vele a kiállított nyugtákon lévő egyes munkálatokat. Továbbá nyilatkoztatta az átlagos anyagfelhasználásról. Ezen adatok alapján az adóalap már valószínűsíthető volt. A felperes ezzel szemben nem közölt olyan hitelt érdemlő bizonyítékot, amely a becslés adatait megfelelően cáfolni tudta volna.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett azzal, hogy az igazságügyi szakértői vélemény beszerzése erre nem volt alkalmas, mivel a szakértő legfeljebb csak elvi magyarázatot adhatott volna arra - mint ahogy a felperes által csatolt szakértői vélemények is ilyenek voltak - hogy milyen hajviselethez, milyen minőségű hajhoz mennyi anyag-felhasználás szükséges.

A felperesi nyilvántartás hiányában azonban nem lett volna szakértővel sem megállapítható, hogy a felperes hány vendég esetében milyen hajhoz, (rövid, hosszú haj, milyen minőségű) mennyi anyagot használt, így a felperes forgalma az általa elvégzett munka mennyisége és milyensége, szakértői módszerekkel nem volt megállapítható.

Helyesen hivatkozott az első fokú bíróság és az adóhatóság arra is, hogy az adott esetben nem tette jogszabálysértővé a határozatot a számviteli törvény egyes rendelkezéseire való hivatkozás, az adóhatóság nem ennek alapján, hanem az Art. hivatkozott rendelkezései alapján járt el. Az egyes nyilvántartások, számviteli hiányosságokra, számlahiányosságokra való utalás - mely önmagában szankció alkalmazását nem vonta maga után - azért történt, miszerint ez vezetett arra, hogy a felperes megfelelő ellenőrzése érdekében becslést kellett alkalmazni.

Egyetértett a Legfelsőbb Bíróság azzal, hogy perbeli iratok alapján megállapítható volt, miszerint a felperes adóellenőrzés során a megfelelő tájékoztatásban részesült. Az erről szóló jegyzőkönyvi megjegyzéseket a jegyzőkönyv végén alá is írta. Így a felperes azon perbeli nyilatkozatának, hogy a kioktatás hiányában közölt adatait vissza kellett vonnia, az ügy megítélése szempontjából jogi relevanciája nem volt.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy mind az adóhatóság, mind az első fokú bíróság megfelelően értékelte az egyes adatokat és a bizonyítékokat. Ezek felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. § /1/ bekezdése alapján nem volt lehetőség. Az első fokú bíróság ítélete a jogszabályoknak megfelelt, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2008. február 7.

***Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró***

A kiadmány hitelül:

tisztviselő